

viro suo. et omnes q̄s vir suus diligit: ip̄a diligit: et t̄n̄ antea non dilexit. vel si amabat: nō p̄pter virū neq̄ virtute viri amabat. sed modo generant̄ noui amores. et tot amores nascunt̄ de p̄mo amore: quot sunt illa que vir amat: et que habet vnitam cū viro. et p̄ om̄ib̄ amat suū virum: et om̄es amat vtute viri: q̄ sunt amici et cognati viri. et sic in amore viri includunt̄ omnes alij amores tanq̄s in radice. et ille amor p̄mus p̄tinet om̄s alios amores. si autē vir moriat̄ et mulier accipiat aliū virum sponsum: tunc destruitur ille p̄m̄ amor. et p̄ om̄s om̄es alij amores q̄ habebant ortum ab illo amore: et causat̄ vnus alius noū amor: q̄ est radix alioꝝ amor̄. Sicut autē fit de muliere respectu viri. ita fit de volūrate respectu rei p̄mo amate. sed istud matrimonium est inuisibile et sp̄uale et occultū. **U**n̄ si de⁹ sit res primo amata: necesse est q̄ virtutē illi⁹ p̄mi amoris ament̄ oīa que de⁹ amat. **E**t tunc voluntas est potentissima ad amandum. qz̄ habet amorē suū cōmunē sūme vniuersalem: p̄ quē pōt oīa amare sine labore: sine difficultate. ita q̄ p̄ vnū amorē oīa amabit. nec in seip̄a diuiditur: sed sp̄ manet in vno amore. qz̄ semp̄ manet in vna re p̄mo amata. **I**tem sicut mulier si coniungat̄ vni bono: diuiti: forti: potētī: nobili viro: tūc manet in securitate: in pace: in gaudio et quiete. et si coniungatur vni viro malo: puer so: misero: paup̄i: tunc semp̄ erit in tribulatione et miseria. ita sicut q̄ voluntas cōiungit̄ cū re p̄mo amata: q̄ sit bona: fortissima: ditissima et potentissima: solida: immobilis: eterna et inuariabilis: nullo indigens: in se habens omnē sufficientiā. tūc ip̄a est in pace: in consolatione et in gaudio. et nullo modo p̄t turbari: nec ledi: nec affligi: nisi in re quā amat et diligit. **E**t propterea q̄ illā rem solum amat que auferri nō pōt: nō pōt ledi neq̄ h̄re defectum. qz̄ neq̄ p̄ter illā rez aliqd̄ appetit habēs sufficientiam in illa. nec sollicitat̄ de amissione illius. qz̄ eam pdere nō potest nisi velit. **Q**uia ergo illa res sufficiens est: nō patitur indigentia. qz̄ inflexibilis et imutabilis. nō pōt sustinere aliquā violentiā: neq̄ sentire mutabilitatē. **E**t ideo q̄ deus

est res p̄mo amata: talis est voluntas nostra. **S**ed q̄n̄ coniungit̄ p̄ amorē cū re primo amata: q̄ est infirma: mobilis: variabilis: fluens: indigens: nō habens per se sufficientiā. tunc ip̄a volūtas est in tribulatione: nullā habens securitatē in seip̄a. qz̄ sequitur rem p̄mo amatā: et multa mala veniunt illi p̄ illam. **U**nde oportet q̄ tot res diligat q̄t sunt res q̄bus res p̄mo amata indiget: et sine q̄bus esse neq̄ permanere potest. **E**t q̄a ille res sunt corruptibiles: fluxibiles: pdibiles. ideo volūtas semp̄ est in tribulatione: nunq̄s secunda. et talis res p̄mo amata est creatura. et talis est volūtas. q̄n̄ res p̄mo amata est creatura: et tamen ip̄a voluntas nō desistit amare illam rem. qz̄ postq̄s amata est primo: ille amor nō pōt destrui nisi p̄ aliam rem p̄mo amatam. sicut si mulier coniungat̄ viro: nunq̄s desistat amare ip̄m. **I**tem sicut inep̄tissimū esset et p̄tra naturā coniungere mulierē cū brutō. ita etiā p̄tra naturā esset si volūtas n̄ra q̄ est de natura sp̄uali coniungat̄ p̄ amorem cū re p̄mo amata nature extranee. **U**t cū auro: argento: et reb̄ mutis et irrōnabilibus. **I**tem sicut mulier dicit̄ pdita q̄n̄ datur in sponsum viro malo et nequā. ita etiā voluntas dicit̄ pdita: q̄n̄ p̄ amorē coniungitur cū re mala et pessima. **E**t vt oīa pdudamus in oib̄ que dicunt̄ de amore et voluntate et de re p̄mo amata: recurrendus est ad illud exemplū iā dictus de puellis. qz̄ ibi clare om̄ia videre possum⁹.

Capitulū de duob̄ amorib̄ primis. et nō sunt nisi duo amores p̄mi. **U**nus est amor dei: q̄ dicit̄ amor cōis: vniuersalis: seu voluntas cōis et vniuersalis. et alius est amor sui ipsi⁹: q̄ dicit̄ p̄p̄ius et p̄uat⁹: seu voluntas p̄p̄ia et p̄iuata.

Titulus. cxxxvii.

Quia iā dictū est q̄ ex re p̄mo amata et ex voluntate fit in nobis vn⁹ amor. qui postq̄s ē generat⁹ est radix: caput: origo et p̄ncipiū et p̄mū fundamentus oīm alioꝝ amor̄. et q̄ in vtute illi⁹ p̄mi amoris oīa alia ament̄. et q̄ p̄ illū p̄mus amorē nascunt̄ de nouo innumerabiles amores. vel p̄nt nasci. et h̄ declaratū est etiā p̄

Amor creataz sp̄ ē deficiens

Per amorē di amatur oīa q̄ de ul amat

Amor dei ē deficiens.

Li. cxxvii.

Li. cxx/ xvi.

exēplū familiare Et iō sequitur q̄ q̄ vult h̄re firmā z solidā coguitionē de amore: necesse est q̄ cognoscat naturā. p̄ditiones z p̄prietates p̄mi amoris. Et qz h̄ nanc debet tradi scia de amore. iō ad cōplendū ei? sciam q̄ntū nobis sufficit: z ē vule sci/ re: tractandū est de ip̄o p̄mo amore inq̄n tū p̄m? est. Jā enī dictū est q̄ nō p̄nt esse in nobis neqz in voluntate n̄ra duo p̄mi amores simul: nisi vn? tm̄. p̄pterea qz nō p̄t esse nisi vna res p̄mo amata a volun/ tate: z nō due simul. Sed p̄siderandū q̄t sunt amores p̄mi: et q̄lter se h̄nt inter se.

Li. cxx/ xviij.

Uñ tot p̄nt esse amores p̄mi: q̄t p̄nt esse res p̄mo amate a voluntate. Et qz res p̄mo amata nō p̄t esse nisi de? vel creatu/ ra facta de nihilo: seu aliud qd̄ de? nō est. ideo primus amor non potest esse nisi dei sit vlcature facte de nihilo. seu alicuius qd̄ nō ē de? . Et si amor dei nō ē p̄m? : necesse est q̄ amor creature est p̄m? . qz si de/ us nō sit res p̄mo amata: necesse ē q̄ crea/ tura sit res p̄mo amata: aut aliqd̄ qd̄ nō sit de? . Rursum inter creaturas om̄s illa erit p̄mo amata ab ip̄a voluntate: q̄ est si/ bi magis amica et p̄p̄nqua. z qz ip̄a vo/ luntas p̄t reflectere suū amorē ad seip̄az z p̄t vti seip̄a vt duabz rebz: z p̄p̄ns ip̄sa voluntas p̄mo amabit seip̄am tāqz ma/ xime amicā z p̄p̄nquā sibip̄si. Et sic inē om̄es creaturas res p̄mo amata erit ip̄a volūtas p̄p̄ria: siue ip̄emet hō. ita q̄ si de/ us nō sit res p̄mo amata: hō dat amorem p̄mū sibip̄i q̄s alicui alteri. Et sic si amor dei non sit primus: necesse est q̄ amor sui ipsius sit p̄mus. Et sic habem? duos p̄/ mos amores. et ad istos duos reducunt̄ oēs alij amores. Due ḡ p̄nt esse res p̄mo amate. z p̄ p̄ns duo p̄mi amores. Dabe/ mus ḡ coguitionē de istis duobz amoribz. et habem? cōpletam coguitionez de amore: q̄ntū nobis necesse ē scire. ¶ Due/ ramus ḡ p̄prietates et p̄ditiones cuiusli/ bet. z quō se habeant inter se.

Tot sūt amores p̄mi q̄t res p̄mo amate

Uñ tot p̄nt esse amores p̄mi: q̄t p̄nt esse res p̄mo amate a voluntate. Et qz res p̄mo amata nō p̄t esse nisi de? vel creatu/ ra facta de nihilo: seu aliud qd̄ de? nō est. ideo primus amor non potest esse nisi dei sit vlcature facte de nihilo. seu alicuius qd̄ nō ē de? . Et si amor dei nō ē p̄m? : necesse est q̄ amor creature est p̄m? . qz si de/ us nō sit res p̄mo amata: necesse ē q̄ crea/ tura sit res p̄mo amata: aut aliqd̄ qd̄ nō sit de? . Rursum inter creaturas om̄s illa erit p̄mo amata ab ip̄a voluntate: q̄ est si/ bi magis amica et p̄p̄nqua. z qz ip̄a vo/ luntas p̄t reflectere suū amorē ad seip̄az z p̄t vti seip̄a vt duabz rebz: z p̄p̄ns ip̄sa voluntas p̄mo amabit seip̄am tāqz ma/ xime amicā z p̄p̄nquā sibip̄si. Et sic inē om̄es creaturas res p̄mo amata erit ip̄a volūtas p̄p̄ria: siue ip̄emet hō. ita q̄ si de/ us nō sit res p̄mo amata: hō dat amorem p̄mū sibip̄i q̄s alicui alteri. Et sic si amor dei non sit primus: necesse est q̄ amor sui ipsius sit p̄mus. Et sic habem? duos p̄/ mos amores. et ad istos duos reducunt̄ oēs alij amores. Due ḡ p̄nt esse res p̄mo amate. z p̄ p̄ns duo p̄mi amores. Dabe/ mus ḡ coguitionē de istis duobz amoribz. et habem? cōpletam coguitionez de amore: q̄ntū nobis necesse ē scire. ¶ Due/ ramus ḡ p̄prietates et p̄ditiones cuiusli/ bet. z quō se habeant inter se.

¶ Isti duo amores p̄mi sint inter se capitales inimici z p̄trarij.

¶ Titulus. cxxxviiij.

Et qz nō p̄nt esse due res p̄mo a/ mate s̄l ab ip̄a voluntate. sic nec duo sponsi p̄mi vni? sponse. nec duo re/

ctores nec duo ep̄i p̄mi vni? ecclie. q̄re si duo viri volunt h̄re vnā spon/ az: erit ca/ pitales inimici inter se. Et iō necesse ē: q̄ istiduo amores erūt inimici inter se capi/ tales. qz nō p̄nt esse s̄l: vt q̄libet sit p̄m? . Et iō inq̄ntū q̄libet vult esse p̄m? et vult h̄re p̄mitatē: repugnāt z nō p̄nt stare in voluntate. z ista repugnātia orit̄ rōne p̄/ mitatis: q̄ non p̄t esse nisi vni. Et ideo si amor dei sit p̄m? et amor sui ipsi? si volu/ erit intrare: oportet q̄ sit secūdus. aut nō p̄t stare sub rōne p̄mitatis: z si amor sui/ ipsius sit p̄m? . z amor dei si vult esse i vo/ luntate: oportet q̄ sit secūdus: z sub alio. aliter nō p̄t stare sub rōne p̄mitatis: Et sic amor dei inq̄ntū p̄mus nō hz aliquez inimicū in voluntate n̄ra: nisi amorē no/ stripsi? . qz solus p̄t esse p̄mus: et vult eē p̄mus. et ille solus p̄t sibi facere bellū. Et iō qz isti duo amores sunt inimici inq̄ntū p̄mi: habent p̄trarias p̄prietates z p̄di/ tiones. Et iō coguitiō p̄prietatibz vnius cognoscent̄ et p̄ditiones alteri? .

¶ Proportio p̄mitatis de iure vni so/ li istoz amor p̄t cōpetere: z solū vni debe/ tur.

¶ Titulus. cxxxix.

Et qm̄ isti duo amores iter se pu/ gnāt sup possessiōe p̄mitat̄. z cū nō possit eē nisi vn? p̄m? . z opoz tet scz q̄ sit. iō necesse est q̄ vni soli debeat de iure possessiōis: z def possessiō p̄mita/ tis seu p̄rogatiua. Et qz oīa iura nature z oēs creature p̄cluserūt: q̄ nō p̄nt menti/ ri: q̄ amor dei de iure dz eē p̄m? . et q̄ de? dz esse res p̄mo amata: z q̄ ei solus debeat cor? amor p̄m? z nulli alteri. achz et na/ turali obligatiōe: q̄ nō p̄nt negari. Et sic iā declaratū est q̄ amor dei dz h̄re de iure et iusticia possessiōe p̄mitatis z p̄rogati/ uā: et q̄ de? dz esse res p̄mo amata: z etiā natura amoris ḡ req̄rit q̄ ei scz deo def: vt iā p̄batū est. qz nulla res digna ē p̄mo amore n̄o nisi de? . Et exinde p̄cludit̄ q̄ amor dei q̄ solus ē dz esse p̄m? in nob de iur eet debito obligatiōis. Et si sit p̄mus vt dz esse. tūc ip̄e est ordinat? : iust? : ver? : rectus. et ista p̄: ia iusticia: p̄ria rectitudo est voluntat̄. Sed si amor sui ipsi? seu p̄/ p̄ri? sit p̄m? ita q̄ p̄mo aliq̄s det amoremz sibip̄i. et talr q̄ ip̄emet sit res p̄mo ama/

Amor dei et a/ mor sui ipsi? sunt inimici.

Li. cxx/ xviij.

Li. cxx/ xviij.

Amor ordiat? vel inor/ dinat? ē

b 2

voluntas no... obolis: varia... nobis per se... ita est in vobis... ita est in seip̄o... et multum... oportet q̄t... es p̄mo ama... res p̄mo ama... corruptibiles... iustas temper... et talis res... talis est volū... reatura: z ta... it amare illz... mo: ille amo... rem p̄mo ama... viro: nanc q̄ de... inep̄tissimū d... tuerē cū bu/... volūtas n̄ra... p̄p̄ amorem... nec. Uñ cū... irrōnabili... dita q̄i da... quā ita etiā... mo: s̄jungit̄... vt oīa p̄dm/... e amore vno... recurrentibz... az de puellis... s̄iam? .

amata z et vo... obis vn? amor... dicit: caput: oī... damentis oīn... e ill? p̄mi amo... illū p̄mūz amo... merabiles mu... laratū est: mo?

ta tunc iste amor p̄ oppositū p̄mi amoris dicitur cū de iure nature nō debeat esse prius: est inordinat⁹: iniustus: falsus: toruosus: indebit⁹: p̄tra deū: p̄tra veritatē p̄tra totū ordinē nature. et est p̄ma iniusticia: p̄ma inordinatio: p̄ma iniuria dei: p̄ma offensa dei: p̄mū malū: p̄mū vitiū et p̄ma obliq̄tas. **U**n̄ cū de p̄mo mibi/ ip̄i amorē cui nō debeo: et nō do deo cui p̄mo debeo: tunc facio deo maximā iniuriam: maximū p̄temp̄tū. qz aufero sibi debitū suū: et amorē quē sibi debeo. et facio sibi maximam iniusticiā et maximū dedecus. et est dei contēptus p̄m⁹ et maxim⁹.

Dant si
būpi pri
mo amo
reduplr
ē p̄ deū.

Et ideo qn̄ hō dat p̄mo sibi ip̄i et sue proprie volūtati amorē duob⁹ modis: est cōtra deū. **P**rimo qz ip̄e hō est res p̄mo amata: et solū de⁹ est res p̄mo amanda de iure nature: et h̄ ex sua dignitate. et sic ip̄e hō vel ip̄amet voluntas recipit locum p̄mū et p̄rogatiuā et p̄mitatē: q̄ soli deo debet. **S**c̄do qz ip̄e hō dat amorē sibi met/ ip̄i p̄rio. et in h̄ facit deo maximā iniuriā. qz tollit ab eo qd̄ suū est. et dat sibi cui nō debet. et etiā accipit met honorē et amorē dei. et sic inq̄ntū dans et inq̄ntū recipiēs inimicatur deo: et est p̄tra deū. **S**i autē res p̄mo amata est alia res q̄ ip̄e hō: tūc solū vno modo. scz inq̄ntuz dans iniuste alteri. qd̄ solū deo debet.

Quō hō qui p̄mo amat seip̄m: facit se/ ip̄m tanq̄s deū et p̄ponit se deo.

Titulus.cxl.

Et qz p̄rogatiua p̄mitat⁹ soli deo debet et nllī alteri. et sibi soli debetur p̄rio amor. iō q̄ p̄rio dat amorē et p̄rogatiuā p̄mitat⁹ alteri q̄s deo: dat alteri qd̄ soli deo p̄uenit: et qd̄ soli deo debet. et p̄ n̄s repugnat ei: et p̄sentit in illā rem tanq̄s deū. **S**i ḡ hō dat amorē alteri rei q̄s sibi ip̄i. tunc p̄stituit et facit illā rem tanq̄s deū. **S**i autē p̄rio amat seip̄s: et ip̄e sit res p̄rio amata: tūc facit seip̄m tanq̄s deū. et tūc nō solū est p̄tra deū. q̄a auferet deo qd̄ sibi debet. sed est p̄ deū magis et marie. q̄a facit seip̄m tanq̄s deū. qz recipit dignitatē et p̄rogatiuā p̄mitatis. et tūc hō de directo q̄s tū in eo est destruit et annihilat deū: et facit deū nō deū. **E**t hec ē sūma inimicicia: sūma p̄trarietas qua nō

Amās
p̄mo se/
ip̄s facit
se tanq̄s
deum.

potest esse maior. **Q**uia q̄ facit se regē: facit p̄tra regē: et sūme inimic⁹ regi. **E**t sic hō efficit sūme inimic⁹ et aduersari⁹ dei capitalis et totalis: et de directo pugnat p̄tra deū. **E**t q̄a amor conuertit: mutat et transponit voluntatē seu amantē in rem amata. ideo tunc ip̄a voluntas seu amor mutatur: p̄uertit et trāformat in seip̄am. seu ip̄a volūtas totaliter mutat et p̄uertitur in seip̄am: et facit seip̄am suuz p̄prium fundamentū extra deū et p̄tra deū: et sequitur solū seip̄am: et amat solū seip̄am. **E**t qz p̄mo amat se. iō amat oia alia q̄ amat p̄pter se. et in oib⁹ nō diligit nisi in se. **E**t qz ip̄a volūtas ē res p̄mo amata. iō h̄z totū dñūm et totū ip̄erū suū: et solū dñāf sibi ip̄i: et nullā aliā sequitur volūtate. s̄ ip̄a est p̄ma in seip̄a: et facit seip̄am p̄mam. **E**t iō tūc est p̄tra deū. qz auferet deo qd̄ soli ei p̄prium est. **E**t qz soli deo p̄prium est h̄re p̄pria voluntatē: et nullā aliā habere supra se quā sequat et esse primā voluntatem: et velle quicqd̄ vult p̄pria voluntate. **S**ed qn̄ hō p̄mo amat seip̄m et suā voluntatē: tunc vult illud qd̄ vult p̄pria voluntate: et nullā aliā sequitur voluntate. **E**t iō auferet tunc deo q̄si coronā suā. **Q**uia sicut corona soli regi cōpetit. sic amare p̄pria voluntatē competit soli deo. **E**t sicut inhonoret et iniuriaret regi in summo q̄ auferet regi coronā suam. ita hō in hoc iniuriat et inhonoret deū: si auferet sibi suū p̄uilegium. scz p̄pria voluntatē. qz illud sol⁹ deus debet habere. **E**t sic q̄a ex amore sui ipsius sequitur p̄pria voluntas. iō sequitur maxima inimicicia p̄tra deū de directo. **E**t qz hō facit se tantū. iō facit se tanq̄s deū. **I**ō ex p̄sequēti appetit et vult et desiderat illa q̄ soli deo debent. scz p̄prium honore: laudē et gloriā. **Q**uia postq̄s hō facit se tanq̄s deū: oportet et p̄sequēti p̄velit sibi dari q̄ deo debent. **Q**uia sequitur q̄ q̄ facit se regē vult illa q̄ regi debent. **E**t tunc hō facit in semetip̄o suū regnū p̄prium dñūm extra deū. et inchoat aliud regnum quod est cōtra deū. **E**rgo hō qui p̄mo amat se/ ip̄m et constituit se tanq̄s deū: facit deo iniuriam et p̄tra deum. et facit se inimicum capitalem dei. et p̄sequēs pugnat semp̄ p̄tra deuz. et auferet cōtinue qd̄ deo debet/

tur in quantum in eo est. Sic g solus amor
sui ipsi ex q sequitur propria voluntate: pstru-
tur ipm hoiem inimicu dei capitale.

Q, sicut amor dei qn est primus: est pri-
ma radix et pma origo et fons oim bono-
rum. ita amor sui ipsi qn est primus: est prima
radix et pma origo et exordiu omniu ma-
loru.

Titulus. cxli.

Sile i
fra titlo
cxli.

Q, Uonia autē isti duo amores iō
sunt pme radices amoris: et om-
nium amoru alioru qui fiunt ab
homine. qz amor ē causa omniu et p amo-
rem omnia fiunt. Et quia sunt capitales
inimici. ideo si vnus est bonus: oportet q
alter sit malus. Et qz amor dei debet esse
pmus solus: et tunc est rectus: bonus: iustus
verus: et fm deū vt iam dictū est. et iō qz
amor dei est pma radix: oportet q omnia
oziant ab illo. scz omis amores. et q oia q
fiunt: fiant fm illū amorē. Et qz est pma
radix bona. iō necesse est q sit radix oim
bonoz et origo et fons. Quia qlis ē radix
talia sunt oia que oziant de radice. Et qz
amor dei qn est primus in nobis: est primū
bonuz nostrū. iō oia bona nra oziant ab
eo. et nihil est bonū nrm nisi oziat ab ipso.

Et nullum malū pōt oziri ab ipso. ideo qz
est pma iusticia nra. et ideo ois iusticia no-
stra ozitur ab ipso. Et etiā est pmū bonuz
nostrū. ideo est pma lux nostra et lumē no-
strum: a quo ozit omne lumē nostrū. et etiā
est omis rectitudo nra: a quo ozit ois re-
ctitudo nostra. Et est pma ordinatio re-
cta. a qua ozit ois recta ordinatio. Et est
prima amicitia vera et bona: a q nascitur
omis amicitia nra bona et vera. Et est p-
ma fortitudo et prima vita et pmū bonū
a quo ozit omne bonū nostruz: et primus a-
mor: pma quies: prima pax et tranquilli-
tas: a dibus ozitur ois pax vera et quies
vera.

Sicut g amor dei est pmū bonum
nostrū existens i nobis. et iō est radix om-
niu bonoz nostroz. sequitur q est radix in
nobis finis et origo omis iusticie: ois lu-
cis et luminis: vere pacis: vere p solatiois
vere leticie: veri gaudij: vere quietis: vere
amicicie: ois pmutis et veritatis: ois forti-
tudinis: ois vite: oim bonoz operum: et
oim qcuqz sunt bona hoī. Qui g habz in
se amorē dei: pmo hz in se radices tot bo-

nozū et oim bonoz. et oia ista procedūt a
re pmo amata: q est deus: q est omne bo-
num. et qz amor puerit voluntatē nostrā
in rem pmo amatā. ideo puerit: mutat et
transformat totaliter hoiem i deū et in su-
am voluntatē. et sic facit hoiem diuinum
vnum cū deo: amicū dei. Et qz deus ē cō-
munissimus et vniuersalissimus ad oia. iō
qz tantū se extendit amor qntū res ama-
ta. sequitur q amor dei facit voluntatē no-
strā cōmunē et vniuersalē cōmunicabilem
et extensibilem ad oia. iō amat nō ppter ne-
cessitatē et indigētā: sed qz dei sūt. Et iō
qz deus nō indiget creaturis. iō etiā tūc vo-
luntas nulla indigebit creatura. et p pns
talis volūtas nullā habebit indigētā:
nō est fluctuans: nō est variabilis: sed est
stabilis: firma et solida. et h̄ habet. qz res
primo amata est deus. Sicut autē amor
dei qn est primus: est pma radix oim bo-
noz in nobis. eo qz est pmū bonū nostrū
existens in nobis. ita p oppositū necesse ē
q amor pprius seu puatus: qui est amor
sui ipsius qn est primus: sit pma radix oim
maloz. et necesse est q omnia mala oziant
ab illo. qz pmū malū est radix et origo et
exordiu oim maloz. Et iō amor sui ipsi
us seu pprie voluntatis est origo et radix
ois iniusticie: ois vitij: ois peccati et ois
cecitatis et ignorantie. et breuiter omniu
doloroz maloz. et ideo ab ipso necessario o-
riunt tot mala et venena et macule. Qui
ergo habet in se ipso amorē sui ipsi: hz in
se plantatā radicē oim maloz. Et oia ista
pcedūt ex eo q res prio amata est ipamet
voluntas seu ipe hō. non quia est amata:
sed quia est prio amata: nec quia ē amor
sui ipsius. sed quia est primus in quantum p-
mus. et iō est cōtra deū: extra deū: et sine
deo. Et sicut deus est fons et origo et ra-
dix oim bonoz. ita ipa voluntas qn est
pmo amata: est radix et origo oim malo-
rum: et est penitus cōtra deū. eo quia facit se
primā voluntatē cōtra deū. iō facit se de-
um falsū. Ideo sicut deus verus est ori-
go oim bonoz. ita ppria volūtas que est
falsus deus est origo oim maloz. Et qz
ipa res pmo amata est creatura de nihilo
facta: et in se nullam habens firmitatem:
sed semp tendēs ad nō esse de natura sua

Amor
dei facit
volūta /
tē merā
cōmunē
ad oia

Amo-
re pprio
sunt oia
mala

Amor
sui ipsius
est radix
oim ma-
lorum.

facile regedi
nat regi. Et sic
dicitur in
pugnat
necesse in rem
nrales amor
nat in seipm
rat et pueri
suis pprium
deū: sequi
seipm. Et qz
ia q amat p-
si in se. Et qz
ra. iō hz totū
et solū dicit
dicitur h̄ ipa
m pmam. Et
deus ad solū
tū est h̄re p-
habere supra
stantem: et
rate. Sed
voluntate:
olūtate: et
et iō auferet
sicut coro-
ppria volun-
te in bono: a
io q auferet
de iniuriat et
suis primū
illud solū de
ex amore sui
itas. iō sequit
de directo. Et
se tanq deū
ut et delidat
priu bonoz:
h̄ hō facile
vri qrelli libi
qur qd facit
it. Et tunc hō
ppriu dicitur
egnum quod
dmo amat se
ū: facit deo in
se inimicum
pugnat sepe
eqd deo dicit

et est semp indigens. et iō cū amor mutat
amantē in rē amatā: tunc hō nullā habet
in se firmitatē: nullā securitatē. sed sp flu/
ctuat et indiget: nunq̄ q̄escit. eo q̄ est mu/
tatus in creaturā. scz in seipm. Et iō quia
creatura est in se vanitas. iō hō tunc puer/
sus est in vanitatē. Et qz hō indiget alijs
creaturis: sine q̄b̄ esse nō pōt. iō tūc amat
alias creaturas ppter indigentā et ppter
vanitatē: et est subiectus eis. Et q̄a crea/
ture corrūpūt et mutant et nō pmanent.
iō ip̄a est in p̄inua sollicitudine et tribu/
latiōe. Sic ḡ amor sui ipsius q̄n est p̄m?
facit hoīem inimicū dei capitalez: et facit
ip̄m malū et puer suz ac plenū oibus ma/
lis et subiectū alijs creaturis. Et sic ha/
bemus duas radices p̄mas oppositas.
vnā oīm bonoz. aliā oīm maloz. et neces/
se ē sp vnā vel aliā esse i volūtate et i hoīe.
et opatur p̄trarias res in volūtate. Et p̄/
ma radix scz amor dei q̄n est p̄mus facit
voluntatē diuinā: cōmunē et vnīversalez
cōicabilē. sed alia radix scz amor sui ipsius
q̄n est p̄mus facit volūtate p̄tra deū et p̄/
p̄riā et p̄uatā et totā sui ipsi? et incōicabi/
lē. Prima facit voluntatē iustā: sanctaz et
rectā: bonā: benignā et humilez. sed amor
sui ipsi? reddit voluntatē iniustā: malā: p̄/
uerfaz et malignā et supbā. Amor dei facit
voluntatē quietā: pacificā et amicabilez.
sed amor sui ipsi? reddit ip̄az inq̄etā litigi/
osaz et discordē. Amor dei facit volunta/
tē largissimā: amplissimā et maxiaz. sed
amor sui ipsi? reddit ip̄az strictissimaz et
minimā. Amor dei facit voluntatē in sū/
ma libertate nulli creature subiectaz. scz oī
creature inferiori d̄nantes. sed amor sui/
ipsius ponit ip̄az in sūma captiuitate et
oīi creature subiectā. Amor dei facit ip̄az
imobile: stabile: firmā: fixā. sed amor sui/
ipsius reddit ip̄az fluctuantē: instabilem:
mobile ac variabile. Amor dei facit ip̄az
mitissimā: vnitissimaz in se: et iō fortissi/
mā. sed amor sui ipsi? reddit ip̄az diuisibi/
lē: frangibile: et iō valde debile. Amor dei
facit ip̄az plenā: saturatā: diuicē: scz amor
sui ipsius facit eā vacuā: esurientē: paupe/
rē et indigentē. Amor dei facit voluntatē
habitare in p̄prio regno: in p̄pa terra et in
p̄pria patria: et in domo sua. scz amor sui/
ipsius facit ip̄az exire de terra p̄pa: de pa/
tria p̄pria: de domo p̄pria: et habitare in
terra aliena: et in patria extranea: et facit
ip̄az vagā cōtra domū suā. Amor dei fa/
cit voluntatē pulcherrimā et amabilez. scz
amor sui ipsius facit eā turpissimā et odi/
bile ab oibus.

A amor dei et amor sui ipsi? sunt due
porte: due ianue: duo p̄ncipia ac duo lu/
mina cognitōis hoīs.

Titulus. cxlij.

Et qz ab istis duobz amoribz oriū
tur oia: p̄cedūt oia et sūt omia et
gubernant oia. scz q̄ sūt ab hoī/
bus voluntarie: iō cū isti duo amores sint
causa oīm alioz amorz. scz honorū
et maloz. qz amor dei est p̄ncipiū ad co/
gnoscendū oia bona hoīs. et amor sui ipsi?
us seu p̄tri? est p̄ncipiū ad cognoscendū
oia mala hoīs. Et q̄ ignorat amores dei/
ignorat oia bona hoīs. et q̄ ignorat amo/
rē sui ipsi?: ignorat oia mala hoīs. Quia
q̄ ignorat radices et causas bonoz et ma/
loz hoīs: nō videt bonū nec malū. qz nō
videt ianuas nec portas bonoz et maloz.
Et tū magna est differentia in istas du/
as radices. Quia q̄ habet amorē dei p̄/
mo in se: talis cognoscit ip̄m p̄ ip̄m. Et iā
cognoscit amorē aliū. scz sui ipsi? et omia q̄
sequunt et illo. Et q̄ habet in se ip̄o amo/
rē sui ipsi? p̄mo: talis non cognoscit neqz
amorē dei neqz sui ipsi?: neqz illa que se/
quuntur ex eis. Et causa est. qz amor dei
lux est et lumē illuminans. et ideo facit vide/
re seipm et suū oppositū. scz amorē sui ipsi?
us: et illa q̄ oriuntur ab eis. sed amor sui ipsi?
us qz est tenebra et obscuritas p̄ma de
natura sua. ideo abscondit et obscurat se
ip̄m et celat ne videat. atqz obscurat et ce/
cat intellectū ne videat ip̄m amorē. Et
iō q̄ habet talē amorē: omia bona et mala
hoīs ignorat: et nihil videt de bonis et
malis hoīs. qz tenebre totum possidēt: et
nulla lux est in eo. et talis est ignorantissi/
mus. Et qz etiaz radix est sp̄ occulta et la/
tens. iō difficile est cognoscere ip̄am radi/
cem. qz est causa latentissima oīm maloz.
Sic igit sicut habem? duas radices om/
niū bonoz et maloz. ita habemus duas

Sile i/
fra tito
cxlij.

Due sūt
radices
oīm bo
noz scz
et malo/
rum.

Amor
dei lux

Amor
sui ipsi?
tenebra.

portas ad intrandū in cognitiōem omnī
um bonorum et malozū. Continue ergo
debemus videre istas portas ne ignoze/
mus eas. quia si ignoramus eas. ignora/
mus duas ciuitates. scz ciuitatē bonozū
et ciuitatē malozū.

Quod ex amore sui ipsius nascuntur duo
principales amores distincti.

Titulus. celiij.

Et quia homo habet animā et cor
pus q̄ nō sunt idēz neqz appetūt
idem. id est ab amore sui ipsi? fluunt
et oriuntur duo amores distincti: quoz vn?
nō causat ab altero. **H**ā vnus est ratione
anīe. alius vero rōne corpis. **R**ōne anime
causatur amor pprii amoris et excellētie.
et rōne corpis causatur amor delectatōis
et voluptatis corpalis. **U**nde qui amat
primo seipm: amat statim honorē ppriū
seu excellētiā. vel amat delectationē car/
nis. **E**t ista duo amat tāqz duo maxima
bona sui ipsius. **E**t deinde ad istos duos
maximos amores sequuntur alij amores.
quia necessario amat omnia illa que ad p
priū honorē agendū: defendendū et cō/
seruandū: vel ad corpis delectationem
p̄tinent: et p̄trahitur amicitia magna et fa
miliaritas cum illis rebus. **E**t ideo neces
sario amat bona exteriora. scz diuitias et
res temporales et abundantia earū. et ma
gis amat illa que magis valent ad hoc.
Et qz peccata multuz valent ad utrūqz.
ideo summe amat eas. **E**t sic p̄trahit ma/
xima amicitia et singularis familiaritas
cū pecunijs. **A**mat etiā scientias: officia
et dignitates: que valent ad honorē et ex
cellētiā ppriā. **E**t sic ex amore sui ipsius
oriuntur quatuor amores vitiosi. malū et cor/
rupti q̄ dicuntur quatuor vitia. scz supbia: q̄
est amor pprii honoris et excellētie: et lu
xuria et gula que sunt amor corpis et car/
nalis voluptatē. et auaricia q̄ est amor in
ordinatus rerum exterioroz et maxime pe/
cuniarū. **E**t qui amat honorē ppriū
et ppriā delectationem. habet odio omne
id qd potest destruere vel diminuire illū.
vel qd potest venire contra ipsū hono/
rē vel ipsam delectationē. et exinde na/
scitur ira que est amor vindicte contra il
los qui nituntur ledere honores ppriū

vel delectationem corpalem. **N**ascit etiaz
inuidia que habet odium de alieno bono
inquantum potest diminuire ppriū. et
amorem de alieno malo inquantū nō po
test diminuire: **N**ascitur etiam ex amore
pprie delectationis corpis: amor q̄eris
corpis. et fugiuntur labores et exercicia. et
hec est pigricia et accidia seu negligētia.
Et sic omnia vitia oriuntur ex amore sui/
ipsius et proprio.

Quod solus amor dei q̄ est p̄mus cau/
sat veram vnionē inter hoīes: et facit eos
vnum. **E**t solus amor sui ipsius seu ppri/
us facit diuisionē et litē inter eos.

Titulus. celiij.

Quonia autē amor iuuat volunta
tem in rem p̄mo amataz. id est si res
p̄mo amata sit vna nūero tm: exi/
stens cōmunis oībz hoībz: et illa res sit p̄
mo amata a qlibet. tunc oēs illi amores
sunt siles et p̄formes. et necessario omīs illi
amantes hūt vnionē inter se. **E**t ideo si
amor dei sit p̄m? in qlibet hoīe: est p̄ma
radix tm. qz res p̄mo amata ē vna nume/
ro ab oībz hoībz: et diuisiuū ibi et cōis oī/
bus. et insup oēs tales amores sūt p̄siles
et p̄formes: et oriuntur ab vna et eadē re: ab
vno et eodē capite. **I**ō tunc necessario est
vnitas: pax et p̄cordia vera int̄ hoīes. q̄a
nullus amat ppriā voluntatē: sed tm dei.
Et id tūc talis diuisiō et discordia nō ha
bent portā p̄ quā p̄t intrare inter hoīes.
q̄a amor dei q̄ est in qlibet p̄mus: claudit
totū vt nō intrēt. **E**t tūc necessario opoz
tet: qz oēs se ament adinuicē. q̄a amor cu
iuslibet orit̄ ab alto loco scz a deo. **E**t sic
amor dei q̄ est p̄m? in qlibet causat verā
vnionē et p̄cordiā inter hoīes: et vnit eos
et facit vnū. **S**ed q̄n qlibet amat seipm p̄
mo et suā ppriā voluntatem. ita qz amor
sui ipsi? est p̄m? in qlibet. tūc res p̄mo a/
mata a qlibet nō est vna numero cōis oī
bus. imo tot suut res p̄mo amate q̄t sūt
hoīes. q̄a qlibet ē p̄uersus et mutat? i se
ipm singularitē et in suā ppriā volūtatē et se
q̄tur eā. et p̄ns amat p̄mo suū p̄puz ho/
norē et suā singlarē excellētiā et suā pp̄az
delectatōez corpale. id nō p̄t amare alium
honorē neqz aliā excellētiā nisi pp̄ suum
honorē. et inq̄ntū auget et p̄seruat ppriū

Amor
dei cau/
sat vnio
nē inter
hoīes

b 4

Et amo
re sui ipsi
us na/
scit oīa
peccata
mortalia

ma p̄p̄ de p
e habuere m
maner et fac
ā amor dei fa
et unioles. s
pp̄mā et odī
ip̄? sum de
ip̄a ac duā
amoribz oīā
et sūt omia
q̄ sūt ab hoī
o amorē sine
ur qz ab ip̄s
z. scz bonozū
ncipiū ad co
r amorē sui ipsi
cognoscēdū
r amorē dei
ignorat amo
ris. **Q**uia
moz: ma/
nā. qz nō
z. et maloz
ē istas du
oz dei p̄i
p̄m. **E**t
q̄ et omia q̄
a seipo amo
proicit neqz
illa que p̄le
qz amor dei
ideo facit v
amozē sui ipsi
id amorē sui ipsi
inas prima de
et obscuratē
obscurat et
m amorē. **E**t
bona et mala
et de bonis et
m possidēt: et
ignorantia
oculta et la
re ip̄am radi
oim maloz.
s radices om
bemus duos

honorē et eius multiplicat. Et ideo impugnat honorē aliū ut defendat honorē suū. Et sic proponit suū honorē oī alio honorē. et ne cesse hō odio oēm aliū honorē: q̄ p̄dimit/ nuere suū honorē. Et q̄ iā supra mōstra tū est: q̄ q̄ se p̄mo amat: facit se deū inq̄n tū in eo est: eo q̄ amat suā ppriā volunta tatē et suū singularē honorē p̄mo. et ideo q̄t erunt hoies amātes seip̄os et suā ppriā voluntatē et suū ppriū honorē: tot erunt dīj in mūdo diuisi et separati inter se nō habentes adinuicē vnitatē. q̄ nō est res vna existēs eadē numero p̄mo amata ab oīb; a qua orit vnitas inter hoies et societas vera. Et ideo necessario tūc optet q̄ sit lis: diuisio et discordia: inimicitia: ira: odiū et bellū inter hoies. q̄ q̄libet vult p̄serua re: custodire: augmētare et defendere suū ppriū honorē que p̄mo amat. et hō nō pōt fieri sine discordia: lite et odio. q̄ null⁹ in hō mūdo hō sufficientiā neq; de honore ne q; de corp̄alib; voluptatib; de se: sed sp̄ in diget alijs et alioz iuuamētis. Et sic patet q̄ amor sui p̄p̄i⁹ seu pprius aut ppria voluntas causat verā diuisionē in hō mū do: discordiā: litē et bellū. Et p̄ p̄ns sol⁹ amor pprius est causa oīm maloz et radix et fundamentū oīs discordie. Amor vero dei p̄mo est causa oīm bonoz et oīs p̄cor die: sicut p̄ns dictū est.

Ti. cxxvi.

Q̄ oīs hō q̄ amat seip̄m: p̄mo amat se tanq̄ hūc hoīem et nō tanq̄ hoīem.

Titulus. cxlv.

Quonia autē q̄cqd est v̄l est singu/ lare vel est cōc. q̄ singularitas et cōitas sunt duo modi oppositi cōes oīb; Et ideo q̄ p̄mo amat seip̄m: necesse est q̄ amet se sicut hūc hoīem et nō tanq̄ hoīem. Et q̄libet hō est hō singularis et nō. ideo ideoz nūero hōis suā ppriā et singularē existen tiā et p̄sonā. et est diuisus et separ⁹ a q̄libet alio hoīe: eo q̄ ē hic hō et nō ē ali⁹. Et ideo q̄ amat seip̄m: amat seip̄m tanq̄ hūc ho/ minē sub rōne singulari tū et nō rōne cōi tatis. q̄ est separ⁹ et diuisus ab oīb; alijs. q̄ amor mutat amāte in rē amatā. Et q̄ res amata est hō singularis hō et hō indiuidu um. ideo tūc q̄ p̄mo amat seip̄m est muta/ tus: cōuersus: transformat⁹ in hūc singu larē hoīem. Et ideo talis est ligat⁹ cū seip̄o

tanq̄ cū hō hoīe singulari. Et cū hō hō tanq̄ singulariter ut hō indiuiduū est diuisus: se parat⁹ ab oī alio hoīe et ab oī alia re sin/ gulari q̄cūq; sit illa: et cū nulla alia re cō/ uenit. p̄pter hō iste amor est singularis: ppri us et p̄uat⁹ et nō cōis. Et q̄ tātū se exten dit amor q̄ntū res amata: et nō ascendit su pra. ideo q̄a res p̄mo amata est hō singularis sim⁹ hō inq̄tū est hō. ideo iste amor nō pōt se extēdere neq; ascendere ad cōem hoīs rōnē et ideo nō extēdit se ad hoīes inq̄ntūz hō est. q̄ est res cōis et altior. Et ideo tūc nō pōt a/ mare alios inq̄tū sunt hoīes. q̄a hō amor nō pōt ascendere vltra hūc hoīem et inq̄tū hic hō est. Et q̄a iste amor est p̄m⁹. ideo ex isto eribunt oēs alijs amores: et oēs erunt amores p̄uati. et diligēt bonū suū p̄ua tū p̄mo. scz suū honorē: suā p̄uatā excellē tiā: nec se pōt extēdere iste amor: nisi ad il/ la q̄ respiciūt suū bonū p̄uatū: ut hono rē ppriū: delectatiōes ppriā: et voluntates ppriā. Et ideo diliget alios hoīes inq̄ntū valēt ad suū bonū p̄uatū: ad suū honorē delectatiōes et volūtate et nō alit neq; als. Et sub isto respectu et sub ista cā amabit oīa q̄ amabit: Et in oīb; non amabit nisi seip̄m. q̄ oīa amabit p̄p̄ se. Et sic possu mus cōcludere q̄ cū amor sui p̄p̄i⁹ seu p̄ua tus sit radix oīm maloz: et amor ppri⁹ o/ riat ex hō q̄ res p̄mo amata est hō hō. et ideo tanq̄ hō hō est radix et origo oīm maloz. q̄ q̄libet q̄ amat p̄mo seip̄m tanq̄ hūc sin/ gularē hoīem: ab oīb; ē diuisus et separ⁹. S; q̄ de⁹ ē cōis et vniuersal oīb; creatu ris. q̄a oēs ab ip̄o veniūt et ab ip̄o manu tenent et p̄suant. Iō q̄ de⁹ est res p̄mo amata: tūc amor tal⁹ est cōis et vniuersal: et ideo est radix oīm bonoz. Sic ḡ cōitas et vniuersalitas reddūt amorē bonū. et sin/ gularitas et pprietas reddūt amorē ma/ lū. Quāto ḡ amor magis cōis est et vniuer salis: tāto melior est. et q̄nto magis p̄ticularis: tāto peior. Et hō totū orit a re p̄mo a/ mata: et fm q̄ ē magis cōis et vniuersalis: aut magis p̄uata et singularis.

Q̄ q̄libet hō pōt facere certitudinali/ ter et per experientia exēploz scientiaz sibi p̄p̄i. ex seip̄z per amorē sui p̄p̄i. qua/ li forma se habere debeat erga deū. et q̄d debeat deo inq̄ntū deus est.

Titulus. cxlvi.

Quonia autem homo quilibet debet coronari quantum poterit ut certissime videat omnia que debet dare deo. quia hoc est bonum suum. Et ideo quia homo non potest esse magis certus quam per seipsum. et quando in seipso videt quid debeat vel quid debet facere deo. ideo dabit hic quedam breuissima doctrina: que fundatur in amore sui ipsius: seu amore proprio. per quam doctrinam omnis homo potest videre in seipso tanquam in exemplari proprio: qualiter ipse debeat se habere erga deum. et non indigebit nisi seipso ad hoc cognoscendum. nec oportebit querere alios testes extrinsecos. Unde iam monstratum est. quod solus deus de iure nature debet esse res primo amata. et ideo soli deo hoc debetur ut sibi primo amor detur. Et exinde monstratum fuit: quod qui primo amat seipsum: et primo dat amorem sibi: et ipse facit se tanquam deum. quia ipse est res primo amata: quod soli deo debitum est. Si ergo primo diligo meipsum: constituo me deum: quia quod primo debeo deo: hoc do mihi: et sic teneo locum dei et meipso. et per consequens omnia que debentur deo et attribuere deo mihi ipsi. unde postquam amor est primus quod debitum est dari primo soli deo: et ego deo mihi meipsum primo. Et per consequens deo mihi omnia que sequuntur amorem primo: et que ligantur cum amore. Et quia omnia illa que aliquis debet sibi meipsum: vel vult sibi dari vel fieri. eo quia primo amat seipsum in quantum primo diligit seipsum. omnia illa debet dare deo soli: et etiam velle quod ei soli detur. eo quia primo debet amare deum. Si ergo aliquis vult scire que sunt illa que debentur deo: videat que sunt illa que vult pro seipso et sibi dari et quid pro seipso facit. eo quia primo amat seipsum. unde illa que vult et facit pro seipso: et vult sibi dari et fieri eo. Et propter hoc. quia primo amat seipsum: vult et facit tanquam deo sibi ipsi. Quia tunc est quasi deus. et tunc erit certus quod omnia illa debet dare et facere pro seipso: et velle soli deo dari et pro seipso fieri. ponat ergo deum loco sui ipsius. et ideo quia quoniam amo me ipsum: primo amo voluntatem meam et sequor eam et nullam aliam. Et ideo similiter quia primo

debeo amare deum: primo debeo amare voluntatem suam et solum sequi eam et nullam aliam. Similiter eo quia amo meipsum: et sequor primo voluntatem: desidero: volo: amo. primo honorem meum et illum volo exaltare: seruare et augmentare. et honores meum prepono omni honori: et volo quod omnes mihi dent honorem: et seruent et augmentent illum. Ergo conformiter sed debeo deo. scilicet velle: desiderare et amare primo honorem suum et seruare illum et augmentare et exaltare: et eius honorem omni honori preponere. et debeo velle quod omnes honorem suum augmentent: seruent et defendant. Ita quod deum preponem mihi. Similiter quoniam diligo honorem meum primo habeo odio omnes alium honorem qui non concordat cum honore meo: et in quantum honorem meum minueret. et contra illum pugno et irascor. Similiter debet habere odio omnem honorem: qui non concordat cum honore dei. et in quantum possum debeo diminuire et desinere illum. et debeo pugnare contra omnem alium honorem qui potest diminuire honorem dei. Conformiter si primo amo meipsum: amo primo laudem meam: et volo laudari ab omnibus. et volo quod omnes dicant bonum de me. et quod nullus dicat de me malum. et volo habere magnam famam et magnum honorem et nomen. Ita similiter quia debeo amare deum. debeo ponere deum loco mei. et ideo debeo primo laudem suam amare: et velle quod laudet ab omnibus. et velle quod deus habeat magnam famam et magnus nomen: et quod nullus vituperet suam famam neque suum nomen. Quia postquam mihi meipsum volo ista: debeo ista magis velle de deo. quia primo debeo amare deum. Et si primo credo mihi meipsum: et nolo quod alii dent fidem et credulitatem mihi: et nullus reputet me mendacem. Ita quia primo debeo amare deum. debeo deum ponere loco mei. et debeo primo credere et dare fidem. et credulitatem: et velle quod omnes alii debent fidem et credulitatem sibi: et nullus reputet eum mendacem. Si vero si primo diligo me: volo quod omnia spectantia ad me conseruentur. Ita quia primo debeo deum amare. debeo velle quod omnia que sunt dei: et que pertinent deo conseruentur et crescant et non diminuantur. Et similiter de

Ti. cxv.
Ti. cxvi.
Ti. cxvii.
Ti. cxviii.
Ti. cxix.

Ti. cxlvi.
Ti. cxlvii.
Ti. cxlviii.
Ti. cxlix.

Titulus ^{cxlvij. z} ^{cxlvij.} De fructu duorum amorum

oib; alijs q̄ facio: q̄ volo z q̄ desidero mihi deo excellenti⁹ velle et desiderare de deo. Sic ḡ manifestū est q̄ q̄libet hō pōt h̄re verā et certā cognitionē de his q̄ debet dare et facere deo. z h̄ p̄ amorē suū p̄i seu p̄ p̄riū amorē: q̄n̄ oīa q̄ q̄libet facit z vult sibi fieri in q̄s; tu; est res p̄io amata: debet facere z velle fieri deo q̄ solus d̄; eē res p̄mo amata. Quia in h̄ q̄libet tenet locū et occupat locū dei. q̄ de⁹ d̄; esse ibi vbi ip̄e est. debet ḡ ip̄e remouere seip̄m de illo loco p̄imitat̄. et dare deo locū illū. z tūc faciet deo in veritate oīa illa que sibi met faciebat vel fieri volebat. q̄ ista i veritate debent eē. Et sic amor suū p̄i et p̄ prius q̄n̄ est p̄m⁹ manifestat z declarat p̄ exp̄ientia modū et formā q̄liter nos debemus nos h̄re erga deū. Et sic p̄t q̄ q̄libet in seip̄o portat modū: formā z exemplar: scriptis et depictis: quō et q̄liter se debeat h̄re erga deū. et hec est scia certissima et clarissima quā nemo p̄t negare. q̄a videt ea in seip̄o q̄ falli nō potest.

De ultimo et finali fructu q̄ nascit̄ ex istis duob; amorib;. Titulus. cxlvij.

Quonia; autē vltimū z finale qd̄ expectat̄ in om̄i re z desiderat̄ est fruct⁹. et nihil aliud expectat̄ vltra. et h̄ manifestū est in semib; et plāris z arborib;. q̄ p̄pter fructū oīa finaliter fiunt: Quia illud qd̄ de q̄libet re colligit̄ est fruct⁹ ei⁹. Diuersa autē semia habent a diuersis fructib;. z diuerse arbores et plante h̄nt diuersos fructus. et etiā diuersa semia. p̄ducunt diuersos fructus: ita q̄ qd̄libet semē h̄z suū p̄ priū fructū. et qd̄libet fruct⁹ h̄z suū p̄ priū semen. Et iō q̄ in volūtate n̄ra tanq̄s in agro sp̄iali et terra sp̄iali p̄nt esse et seminari z plātari et ratificari duo amores p̄mi. z amor dei z amor suū p̄i tāq̄s duo semina: due p̄rie plāte et due p̄me radices. Et iō cōsiderādū est cū sūma diligētia q̄lem fructū p̄ducat nobis qd̄libet semē: q̄libet planta z qd̄libet radix finalr. z quem fructū colligem⁹ de amore dei: q̄ est p̄m⁹ in nobis: et qd̄ de amore p̄prio q̄n̄ erit p̄mus. Et q̄ nō sunt neq; p̄nt esse plures radices q̄s due p̄rie radices amorū: z duo

prima semia. Iō etiā nō p̄nt esse finaliter nisi duo fructus finales et vltimi. Et q̄a semina et radices p̄trariant et opponunt et inimicant̄ adinuicē. ita q̄ nō p̄nt aliq̄mō insimul esse in eadē terra. q̄ vna radix destruit aliā totaliter. Iō etiā necesse erit q̄ fructus finales et p̄priū istaz duaz radicu inter se p̄trariant: opponant̄ z inimicantur: et non p̄nt aliq̄ modo insimul esse. Et necesse est q̄ vnū alium oīno destruat: occidat: euellat et expellat. Cōsiderandū ḡ qui sunt isti fructus.

Q̄ gaudiū durās sine fine: z tristitia sine fine: sunt duo fructus q̄ finaliter nascunt̄ in voluntate tāq̄s in agro de amore dei: et de amore p̄priū suū p̄i tāq̄s de duob; semib; in ea p̄mo seminatis.

Titulus. cxlvij.

Et q̄ ex om̄ib; q̄ hō facit̄ opaf: nō remanet finaliter in homie et ip̄i voluntate. nisi gaudiū vlt̄ tristitia. ita q̄ gaudiū et tristitia sunt duo finalia et vltima que nascunt̄ z oriunt̄ i voluntate et in corde hoīs. et ad ista duo terminantur oīa q̄ facit̄ hō. Quia q̄cquid facit hō non pōt aliud colligere in seip̄o: neq; secunducere seu portare quod manet nisi gaudiū vel tristitia. hoc est enī totū suū lucrū qd̄ de suis laboribus secuz portat. vñ ista duo sunt colligata q̄ sequunt̄ omne opus hoīs. et necesse est q̄ seq̄tur gaudiū vel tristitia in eo. Et iō gaudiū vlt̄ tristitia sunt fruct⁹ q̄s colligit̄ hō de oibus. Et p̄pter h̄ q̄cqd̄ hō opaf: opaf p̄t gaudiū: et h̄z finaliter gaudiū. nec aliud vult nisi gaudiū. et q̄n̄ h̄z gaudiū nil aliud q̄rit. q̄ gaudiū ip̄m implet. Et nulla res alia p̄t ip̄m satiāre nisi gaudiū. Et q̄ tristitia opponit̄ gaudiō et ei p̄trariat. Iō hō semp̄ fugit̄ tristitiā et q̄rit gaudiū. Et q̄a verū gaudiū est ver⁹ fruct⁹ hoīs bon⁹. et vera tristitia est ver⁹ fructus malus. et q̄ qd̄libet fruct⁹ h̄z suū semē p̄ priū. Iō necesse est q̄ ip̄m ver⁹ gaudiū habeat suū semē p̄ priū de q̄ nascat̄. et etiā ip̄a tristitia. Et cū in hoīe nō p̄nt esse nisi duo semina p̄ma: et due p̄me radices. sc̄z duo amores iā dicti. Iō necesse est q̄ oīa alia et istis nascant̄ z oriānt̄: z q̄ h̄ant̄ ista semia. et sic nō sunt nisi duo p̄ma semia p̄ria inter

Floca

Hō sp̄ q̄rit gaudiū

Li. cxli. xvij.